

"ה' הוא הא-להים"

כשהשפה ההלכתית פוגשת באורח החיים הלהט"בי, נוצר שיח שהוא לעיתים בלתי אפשרי. **זיוה אופק** מנסה להסביר למה, אם כן, אנחנו נשארים בבית הכנסת

כשהשפה ההלכתית פוגשת בשפה הקווירית ובאורח החיים הלהט"בי נוצר שיח שהוא לעיתים בלתי אפשרי, מצחיק, אירוני, או פשוט חסר מונח.

בתפילת יום הכיפורים בשנה שעברה חשבתי על המחיצה בבית הכנסת. בשפה ההלכתית, מייצגת המחיצה קדושה וצניעות מינית באמצעות הפרדה בין המינים. גם הצבת המחיצה ב"מנין הגאה" שלנו, מבטאת מחויבות וכפיפות להלכה. אלא שכשמשיני עברי המחיצה יושבים לחדו - גברים המומאים ונשים לסביות, מצביעה ההפרדה על הגרוטסקה שבתפיסה ההלכתית עבורנו כלהט"בים. במילים אחרות, באותה פעולה בה ביטאנו את מחויבותנו להלכה גם הפכנו את ההלכה לבדיחה...

באופן דומה, חשבתי שהשיח ההלכתי המפריד בין גברים לנשים, הופך לחסר מונח ופשר בעולם שבו אין הסכמה חברתית ברורה על מיהו גבר ומיהי אשה.

גם השנה, אני מבקשת להמשיך ולעסוק עוד מעט בפרדוקסים העמוקים שמזמנת לנו התפילה כבני אדם בכלל וכלהט"בים בפרט.

אני, שהודרתי ונוכרתי מאונס ומרצון המשמשים בערבוביה, מביתי ומילדותי, אני מוכנה להכרת מעמי ומא-להי. בין היתר, זוהי כנראה גם דרכי להילחם בחזרה על בתי וילדותי.

בתחילת תפילת המוסף, אנחנו נצעק בקול "ותְּשׁוּבָה (שלנו!) ותְּפֹלָה (שלנו!) וְצַדִּיקָה (שלנו!) סַעֲבִירִין אֶת רַע הַגְּזֹנִה!" משל אנו שולטים בסדרי בראשית ובגזירות הא-ל. אולם מיד אחר כך נודה כי "אַתֶּם יִסְדּוּ מַעַפֵּר, וְסוּפוּ לַעֲפֹר, בְּנַפְשׁוֹ יְבִיא לְחַסֵּנוּ. תְּשׁוּבָה וְתִנְיָפוּ, וְתִשָּׁבַר, וְתִשָּׁבַר יְבִיא וְכָצִיץ נוֹבֵל..."

מי שבכוחו ובגבורתו משנה סדרי עולם, לא נזקק לתפילה. מי ששפל עד דכא ואינו יכול לשנות דבר בעולם, לא תשנה לו התפילה. התפילה מיועדת רק למי שחי בפרדוקס הנעלה כמו גם הבלתי אפשרי במפגש בין אדם וא-להים. הפרדוקס המגלומני. פרדוקס זה הוא נקודת המוצא של התפילה ושל המתפלל.

בהמשך התפילה נקדיש שעה ארוכה לתחנונים כי עבודת בית המקדש תחזור לסדרה והכנינים לעבודתם. אך עולם הבני מכוהנים, לויים וישראל הוא עולם מעמדי והיררכי מאין כמותו. אנחנו, שמכירים מקרוב את מחירה של היררכיה, מתנגדים לה כמעט אינסטינקטיבית. שלא לדבר על יום הכיפורים מנקודת מבטם של פרים וקורבנות...

מי שישירוד את כל זה יגלה אהה"צ, בקריאת התורה שבמנחה,

קהילה | יום כיפור בשבילי הוא...

דיאטה לא נורא מוצלחת (צחי מזמון) < היום בו אני לוקח בעלות על המורשת הדתית שלי (אייל) < **הרגע שסבא מכסה את כולנו בסליה טובה, בעת ברכת כהנים של נעילה (גבריאלי)** < הזמן הכי נכון (מוטי פרלמן) < **זמן בו אני חושב מה יכולתי לעשות ולא עשיתי, מה יכולתי להיות ולא הייתי, מה יכולתי להגיד ולא אמרתי (יהל פרג')** < היום בו אני מוכן להתחבר לאורתודוקסיה כבלי ביקורת (בעילום שם) < **יום ההולדת שלי (ענד ארזי)** < ספירת הדקות לאחר לוסוף הצום (הלל) < **היום בו אנו צריכים לבקש סליחה מעצמנו על הפעמים בהן לא אהבנו אותנו מספיק והתביישנו בטי שבאנחנו (איתי מק)** < הכי לבן שיש ועם זאת, כל אחד מוצא את הגוון שלו (אדיר בן

את ההוראה: "וְאֵת זָכַר לֹא תִשָּׁבַב מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה, תוֹעֵבָה הִיא... כִּי כָּל אִשָּׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה, וְנִכְרְתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֲשֻׁתִּים מִקִּרְבְּ עַמָּם". אלו רק דוגמאות ספורות. אז מה אנחנו עושים, אם כן, בבית הכנסת? למה בנוסח המסורתי?

התשובה טמונה, לפחות בעבורי, באיום הגדול: "וְנִכְרְתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֲשֻׁתִּים מִקִּרְבְּ עַמָּם". אני, שהודרתי ונוכרתי מאונס ומרצון המשמשים בערבוביה, מביתי ומילדותי, אני מוכנה להכרת מעמי ומא-להי. בין היתר, זוהי כנראה גם דרכי להילחם בחזרה על בתי וילדותי.

התיקון טמון באנשים המבטיחים לעצמם מדי שנה כי שוב לא יבגדו, לא יגזלו, לא ירשיעו ולא ירכיבו את חלק מהמסורת הזו. מהמסורת שמכירה ברע של עצמה ואנשיה. ומכירה גם דרכי להילחם בחזרה על בתי וילדותי.

השייכות לקהילה מסוימת, לעולם מייצרת היררכיה, גבולות, הדרה ורוע. השייכות מיוצרת על ידי גבולות, וגבולות הינם חסרי משמעות אם אין מישהו מחוצה להם. אך השייכות, היא גם הכלי היחיד המייצר זהות. כפי שהבהירה זלדה בשירה המפורסם - "לכל איש יש שם" - רק השייכות נותנת שם, ורק מי ששייך דוק לשם (או בכלל לשפה). והתיקון? גם הוא טמון בתפילה ולא פחות מכך בקהילה ובשייכות. התיקון טמון באנשים המבטיחים לעצמם מדי שנה כי שוב לא יבגדו, לא יגזלו, לא ירשיעו ולא יכזבו. אני חלק מהמסורת הזו. מהמסורת שמכירה ברע של עצמה ואנשיה. אני חלק מהתפילה ל"תיקון עולם במלכות ש-די". אני מכירה יחיד שיכול לעשות זאת או אפילו להתפלל לכך ברצינות.

אני מעלימה את עוולות בתי, ילדותי, עמי, דתי וא-להי. רק שאיני מוכנה לוותר עליהם בשל כך. לכן אני מתפללת בתפילתם - תפילתי, אבל גם צועקת את עוולותיה של תפילתם - תפילתי. אני מתפללת לשייכות, לקהילה ולזהות שאין בהם עוול. אך אני לא מאמינה באפשרות קיומם של הללו. כמו שכתבתי קודם, הפרדוקס הוא נקודת המוצא של התפילה ושל המתפלל. והיום, הוא גם נקודת הסיים.

בסיומו של היום הקדוש, אחרי שעות ארוכות בהן נפתל כל מאמין וכל מתפלל, עם הפרדוקס שבצד התפילה כמו גם בתכניה, אין לו עוד אלא להיאחז בלצועק שבע פעמים. את הטאוטולוגיה המכילה בתוכה את כל הפרדוקסים וכל הפתרונות. היא האתגר והיא העיד. היא הקרע והיא השלמתו - הטאוטולוגיה שהיא כל עולמו של המאמין: "ה' הוא הא-להים".

ואז שכחה שחר-מריו מרדכי

בְּאֵיזָה רִגְעַ תְּדַלְּתָּ לְהִיּוֹת לִי? בְּאֵיזָה רִגְעַ אֶחְדָּל לְבַקֵּשְׁךְ? אֶלְף תְּפִלוֹת וְתִהְיֶיךָ עוֹלוֹת לִי וְעֵדֶיךָ? אֵינִי תְּדַל לְרַעוּב לְאֶהְבְּתֵךְ.

כָּל-פֶּךָ הַרְבֵּה דְּבָרִים אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ. אֵיךְ שׁוֹלִים אֶת הַזֶּהָב הַקְּבוּר בְּלֶבֶךָ. גְּבָרָה אֵלִי. פְּנִיךָ מִמְּנִי. וְאֵינִי תְּדַל לְרַעוּב לְאֶהְבְּתֵךְ.

לו רק וְכֹלְתִי לְהַאֲרִיץ אֶת סִיבּוּבֵי כְּדוֹר הַבְּרָזָן. לְגַמְרוֹ עִם זֶה מְהֵרָה. וְאֵזוֹ שְׂכָרְךָ.

(מתוך "תולדות העתיד", הוצאת אבן חושן 2010)

קהילה גברית, 'חברותא'
054-973-8767 havruta.org.il

בת קול
054-313-3239 bat-kol.org

גגים ומועדים, המנין הגאה:
info@pride-minyan.org

יעוץ מיני, שביל - שהכל ברא לכבוד:
054-2395503 (נופרת) shovalgroup.org

נוער דת/ זיקה לדת, קבוצות נוער באיג:
0544-474-1110 (גידי) havruta.org.il/igy

קשת חירום, קשב ותמיכה - קשת והארגונים הדתיים ימים א, ג, ה בערב: 077-5141321

קצת תרבות

סטוביו דהר אונג' למען הקהילה

בריש גלי*

עלון מחוץ לארון * **עלון מחוץ לארון** * **עלון מחוץ לארון**

דבר פתיחה "אני הומו, ואני דתי. ועוזב, אל תשאל אם זה מסתדר, כי זה כבר הפסיק להטריד אותי. אותי לא פגשת במצעד הגאווה, וגם מן הסתם לא תפגוש. אני שייך למצעדים השקטים שסוללים דרך וירטואלית בלילות לחדר "גי' דתיים" בציאטים באינטרנט, שמקווה שבבילום היה 'יזכר' אחר ושפנימייה עם בניים הייתה לכתחילה. על דמעות-יום-כיפור אני לא מתחיל אפילו לדבר. חנוך, אצלנו יש המומאים, והם רבים מכפי שתוכל לחשוב. והם אינטיאליגנטיים ועדינים מכדי להתבטא כמורך, רובם אפילו לא אמיצים דיים" ("דן", שם בדוי)

מכתב זה פורסם ב'מעריב' באנונימיות לפני כמעט עשר שנים, כתגובה לכתבתו של חנוך דאום על הומוסקסואליות - שכמוכן ש'אינה קיימת במגזר הדתי" (הגרסה המלאה באתר 'חברותא'). עם שורות המכתב הזה נפתח מפגש 'חברותא' הראשון שהתקיים לפני כמעט שלוש שנים. היו אלו שלוש שנים שבמהלכם למדנו לזקוף ראש, לוותר על מצעדים שקטים וירטואליים, להימלט מהיותנו אבק שתחת לשטיח ולשאת בשורה גלויה ואמיצה בדבר היותנו כאן.

יותר מזה, בשלוש השנים הללו למדנו למצוא אחד את השני: תחילה קְזָרים מוחלטים שולחצים יד במפגש 'חברותא', אחר כך להתחבר לאגודות-אגודות שמזמינות זו את זו ולארוחות שבת, ועכשיו גם להתכנס לקהילה שיוצאת בכיפותיה ובציציותיה לצעוד בירושלים.

לפני ולפנים

טור אורח

הכפרה של יום הכיפורים איננה העיקר. היא רק תנאי למשהו גדול הרבה יותר. **הרב אביה הכהן**, רב בישיבת תקוע, במאמר מיוחד ל"בריש גלי", מזכיר לנו לעמוד ולהתרומם לרגע

בלב יום הכיפורים עומדת כניסת הכהן אל קודש הקודשים. עבודת הכהן הייתה עיקרו של יום כימי המקדש ועיני כל העם היו נשואות אל הכהן. גם בימינו, בבית הכנסת, פרשה זו עומדת במקום התפילה. אולם בעוד שבימי המקדש עמד הכהן הגדול במרכז, הרי שהיום כל אחד ואחד הוא העומד מול א-לוהיו ונכנס "לפני ולפנים".

במהלך השנה כולה, עבד הכהן הגדול בבגדי הזהב המפוארים. אך ביום הכיפורים, עבד הכהן את עבודתו בבגדי בד לבנים. ההסבר הידוע לשינוי מיוסד על דברי רב חסדא ב'בבלי': מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב לפני ולפנים לעבוד עבודה? לפי שאין קטיגור נעשה סניגור (ר"ה כ"ו ע"א). פירוש הדברים, שהזהב מזכיר את חטא עגל הזהב ועל כן ביום הכפרה אין הכהן לובש בגדי זהב בפשוטו של מקרא, אין קשר בין חטא העגל לעבודת הכהן ביום הכיפורים, ועל כן נראה שצריך לחפש כיוון חדש בביאור הדברים.

פרק ט"ז בספר ויקרא מוקדש לעבודת יום הכיפורים. אולם כבר הגר"א שם לב שהפרק בעיקרו אינו מוקדש ליום הכיפורים אלא לכניסת כהן אל הקודש: "בְּזֹאת יָבֵא אֶהֱרֹן אֶל-הַקֹּדֶשׁ בְּפָר כֶּן-בְּקָר לְתִשָּׂאת...". רק בסוף הפרק ישנה מצווה למסד כניסה זו פעם בשנה: "וְהִיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בְּחַדְשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ תְּעַנּוּ אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם...".

עיקרו של הפרק הוא כניסת אהרון הכהן לפני ולפנים, לעמוד ולהראות לפני ה'. אין להיכנס לפני המלך בלבוש שק, על כן יש לכפר על החטאים לפני הכניסה. אם כן, כמו בכניסת אהרון,

המרוץ. ביום כיפור אנו רוצים להיפגש עם ריבוננו של עולם ולעמוד לפניו. עמידה זו לפני ה' היא החוויה הגדולה שבחוויות והיא המסרת את האדם, נפשו וגופו. **שנה טובה וכתיבה וחותמה טובה!**

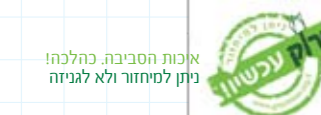
בסופו של דבר אנחנו אנשי המילה הכתובה, וגם היא צריכה לצאת מהארון ולצעוד בגאווה. כקול שופר - בתרועה, בשברים. לעורר לתשובה, להקיש שאלות מתדרמה ולתמלל קהילה. מנקודת מבטנו. בחברותא. לשם שמייים. לאחוז מודפסים את רחשי הלב. "בריש גלי". באהבה. חיים אלבום - עורך העלון

זמני היום

- תחילת הצום (בת"א): 17:23
- תפילת מנחה וכל נדרי: 17:45
- תפילת שחרית: 08:30
- הזכרת נשמות : 11:00 (משוער)
- תפילת מנחה: 15:30
- תפילת נעילה: 16:30
- סיום הצום: 18:19

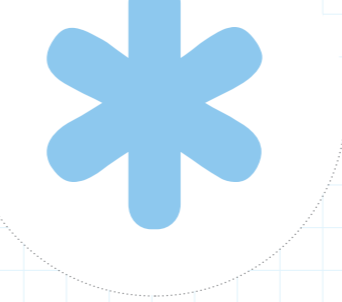
החנכים מתייחסים לתפילות הנסיון הגאה (מנין הלכות- שיוזי, בו כל אחד יכול להרגיש בבית) במרכז הגאה, גן מאיר, תל אביב. בסיים הצום, יעדר קידוש תורמת הרב מטיב גרינברג

לפרטים ותגובות על העלון: alon@havruta.org.il

"וַיַּדַע כִּי אֲשַׁמְנוּ אֶתְּאֲד"

משהו במשחק לא היה הוגן. רק לוזרים מאשימים את החוקים, זה נכון, אבל במקרה הזה הם התנכלו אליי אישית. **אליק** משרטט את דרכה של האשמה החוצה ומנצל את יום כיפור בשביל לבקש סליחה, אבל גם בשביל לסלוח

הדבר הראשון שאתה משליך מאחוריך הוא האשמה. אני לא זוכר בדיוק את הרגע, אבל רגע אחד הסתובבתי, והיא פשוט לא הייתה שם.

לפרידה המתוקשרת שלי מהאשמה קדם רומן סוער ועצבני עם כעס. לאט לאט התחלתי להפנים שמשוה במשחק לא הוגן. רק לוזרים מאשימים את החוקים, זה נכון, אבל במקרה הזה הם התנכלו אליי אישית. לא היה פיתרון: לא היה שום מוצא של כבוד, שום שיחות קרבה לא התנהלו בין השולחן-ערוך ובין אתרי האינטרנט בהיסטוריה הסודית של הדפדפן שלי. באמת שלא רציתי הרבה: רציתי להיות יהודי טוב, רציתי להקים משפחה יום אחד ולגדל ילדים, ורציתי בחור אחד מאד ספציפי מהמסדרון ממול. ומהריבונו של עולם ציפיתי בעיקר שיגיד לי מה לעשות. אבל הריבונו-של-עולם שתק. ואני כעסתי.

לזכותה של ההלכה, יש להודות שהיא הייתה ברורה למדי בלהגיד לי מה לא לעשות.

צילום: אלעד ליפשיץ

שלחתי שאלות אנונימיות לרבנים אינטרנטיים: מה יותר גרוע, משכב זכר או הוצאת זרע לבטלה? קיבלתי תשובות נוזפות. רב אחד ענה לי - באופן אקדמי לחלוטין - שמשכב זכר אמנם יותר חמור אבל גם הרבה פחות שכית, כי הוא מצריך שני חוטאים בו-זמנית (ומה הסיכוי שזה יקרה?). בכל מקרה הוא יעץ לי לרחוק משתי העברות במקביל. השתדלתי, אבל גם כשהתרחקתי לא חיכה לי בצד השני שום דבר.

... בהתחלה עוד יכולתי לנהל רישום מסודר של עבירות, אבל אחרי כמה זמן זה איבד את הטעם. אנה לא יכול לצאת אל העולם (או אל אטרף, העולם בגרסתו הפרקטית יותר) ולחפש אהבה - ותוך כדי כך להרגיש כאילו אתה פושע נמלט. קשה למדוד אהבה בסרגלים של עבירות.

"כמה אתה אוהב אותי, רט?"
"כמו לבעול נידה, סקארלט. כמו לאכול טבל."
"הו, רט!"

"כיוון שעבר אדם עבירה ושנה בה, הותרה לו" אמר רב הונא. וכשמותרות העבירות, מותר

חמסה חמסה

ביקשנו מחזני המנין הגאה להתייחס אסוציאטיבית לחמישה ציטוטים מתוך מחזור יום הכיפורים. **יהושע** (מוסף) **ועדן** (נעילה) חושפים את מחשבותיו של שליח ציבור

1 אַנְחָנוּ מִתִּירֵי לְהַתְּפִיל אֶת הָעֵבְרִינִי (מתוך תפילת "כל נדרי") עדן: מבחינתי היה אפשר להפסיק את "כל נדרי" כאן. כל שאר התפילה, על אף ההילה שקשרו לה היא מאד טכנית. יהושע: אנחנו רגילים לחלק את העולם לכאלה שהם "בסדר" וכאלה שאינם. ביום כיפור, כולנו עבריינים, ולכולנו יש הזדמנות לכפרה. יש בזה יותר מקורטוב של נחמה.	2 לָךְ יְדִי לֵךְ רְגֵלִי. יִמְשַׁךְ הִיא תְּמַנִּיחַ (מתוך הפיוט "לך א-לי תשקותי") עדן: ביטול מוחלט של העצמי, עד רמת הגוף. התמסרות מוחלטת לקב"ה ורק אחר כך יכולת להתוודות, לבקש מחילה ולבקש עזרה. טכניקה מאד חזקה שכמי שתמיד הייתה מאד מודעת לעצמה, מאד קוממה אותי. יהושע: הקב"ה מכיר אותנו כל כך טוב, כי נבראנו בצלמו ובדמותו. הוא יודע שאנחנו לא מושלמים, שיש לנו חולשות ויצרים. לכן היום הקדוש ביותר בלוח השנה שלנו, הוא יום של כפרה, לא יום של שלמות.	3 וּבִבְנֵי הַנֶּעְקֵד יִשְׁבִּית מְדִינָה (מתוך "עוד יזכור לנו") עדן: מרגיז. ועוד יותר מרגיז שעשו מהעקדה כזה מעשה שראוי לציינו בהמוני פיוטים ותפילות. יהושע: הבן יקר לי אפרים, אם ילד שעשועים... זה הפסוק מתוך התפילה שתמיד מביא דמעות לעיניי, מוטיב הקשר בין הורים לילדים, שהוא כל כך מרכזי בתפילת הימים הנוראים, וכל כך מורכב בחייהם של רבים, מוסיף מימד חשוף ורגיש במיוחד.	4 גֵּאָה וְגִבּוֹהַּ בְּשִׁמֵי מַעְלָה. עוֹטָה אור כְּשִׁמְלָה (מתוך "אמרו לא-לוהים") עדן: א-לוהים קרוסדרטר. יהושע: "גאוה", "גאה", "גי", מילים טעונות, חלק מדיאלוג מורכב של זהויות. חונכנו לענוה, ואנחנו צועדים ב-"גאוה"; חונכנו ל-"אהבת לרעך כמוך", ולפעמים אנחנו פוגשים בעיקר שנאה וריחוק. הכרה במורכבות של החיים היא סממן של בגרות.	5 כְּדָמוֹת הַקֶּשֶׁת בְּתוֹךְ הַעֲנַן. מִרְאֵה כְתָן (מתוך "מה נהדר") עדן: אבי ז"ל אמר את "סדר העבודה". יהושע: השיר הזה הוא רגע של קתרזיס בתוך תפילת יום הכיפורים.

וברחת בחגך?

"אפילו ביום הכי קדוש בשנה קוראים את פרשת משכב זכר!" **חיים אלבום** מכניס לפרופורציות ומנסה להעמיד את קריאת התורה של מנחה באור אחר

"אפילו במנחה של היום הכי קדוש בשנה קוראים בתורה את פרשת איסור משכב זכר!" מכירים את הטיעון הזה? קשה, אה? רק מה, לא בדיוק נכון. במנחה של יום כיפור קוראים את פרשת איסורי עריות. אבא, אימא, אחות, דודה, כלה, נידה. רשימה ארוכה של איסורים ובסופם "ומזרעך לא תיתן למולך...ואת זכר לא תשכב...ובכל בהמה...". בספירה מהירה יש כאן 30 פסוקים שרק אחד מהם מזכיר משכב זכר. אבל כיאה לשיח המופזב, פסוק זה הוא המובלט והוא הדומיננטי. אז חשוב להדגיש, זוהי לא פרשת איסור משכב זכר אלא פרשת עריות כללית. בפרשה זו, פונה התורה לגבר הסטרייט ומבקשת ממנו להשאיר את כל האנרגיות המיניות בביתו פנימה לאישה המותרת לו, ולא להוציאם למקומות אסורים או בלתי פוריים. בקיצור, שומרים על מוסד המשפחה. על זה כולנו מסכימים.

בהמשך הקריאה מפטירים בספר יונה. הקב"ה מטיל על יונה הנביא משימה - להתנבא על נינווה בכדי שישובו מדרכם הרעה. יונה מנסה לחמוק מהייעוד שלו, מתחבא בתוך ספינה ונבלע על ידי דג. לבסוף מבין יונה, שאין הוא יכול להתנער מתפקידו והוא אכן מבצע אותו ואף בהצלחה.

כמדומני, שזוהי הקריאה של מנחה ביום הכי קדוש - פרשת איסור בריחה! אם יש לך יכולת להקים משפחה, אל תברח ממנה אל נשים אסורות. אם יש לך יכולת להביא ילדים לעולם, אל תברח מהברכה הזו. אם קיבלת יעוד, אל תתחמק ממנו. אם הקב"ה ברא אותך להטי"ב, אל תברח מהתפקיד שלך ותתחבא בתוך ארון, כי הארון הזה ייבלע אותך אל תהומות של שקר ובדידות. צא ולך אל העיר הגדולה ועזור לחברה שלך לחזור בתשובה בנושא זה של היחס ל"אחר".

השינוי מתחיל בנו

אחרי שנים בהם דתיים גאים ויתרו על זהותם הדתית והעדיפו להיות חיים חופשיים יותר, אנחנו עדים לצמיחה דתית מחודשת. **אבנר רנד** מתרגש מהמהלך ההיסטורי שבהקמת המנין הגאה

לא כלפי החברה ולא כלפי המדינה, אלא בראש ובראשונה כלפי עצמנו - מי אנחנו ומה אנחנו. אחרי שנים בהם דתיים גאים ויתרו על זהותם הדתית והעדיפו להיות חיים חופשיים יותר, אנחנו עדים לצמיחה מחודשת של העקרונות והערכים עליהם גדלנו והתחנכנו מבלי לוותר על הקושי ההלכתי, ומראים לכולם שאפשר לדור בכפיפה אחת. אני הומו, אני דתי: I'm here – I'm queer.

אז נכון, אולי אנחנו קצת שונים, קצת אחרים אבל לבטח הרבה יותר מיוחדים ואולי גם אהובים. אני מרגיש שכלהט"ב דתי, נפלה בחלקי הזכות להיות חלק ממהלך היסטורי. ומי ייתן והמניין הקטן והחשוב שלנו יאיר את הדרך להרבה אנשים אשר יוכלו להרגיש ולו ליום אחד - בפנים ולא בחוץ. מכונסים ולא מודרים. אהובים ולא נרדפים. רצויים ובעיקר שווים.

'המנין הגאה' נולד בשנה שעברה מתוך צורך של קבוצת אנשים דתיים, בני ובנות הקהילה אשר חשו מודרים, ביום הכי קדוש בשנה, משותפות פעילה בבתי כנסיותיהם הסדירים. חשוב לי לציין: לא באנו לצעוק, לא באנו להתקומם ובטח שלא להתמרד. באנו כדי להתפלל לבורא עולם ולבוא חשבון איתו ומולו ביום זה. אני מודה שנדהמנו ממה שראינו. לא ציפינו לנהירה כזאת מסורפת של אנשים. מאות הגיעו לתפילות 'כל נדרי' ו'נעילה'. המומים, לסביות, טרנסקסואלים וביסקסואלים אשר הרגישו מיותרים רבות בשנים, ראו לפתע שאפשר גם אחרת. בלי בדיקה, בלי שפיטה, בלי משוא פנים. כולנו שווים ושוות בפני הא-ל. שווים ושוות כמו יתר הבריות. אין ספק שלרבים מאיתנו זאת הייתה אחת החוויות הרוחניות הכי גדולות שזכינו להן מאז התעצבה זהותינו המינית, הדתית והמגדרית.

אז נכון, אולי אנחנו קצת שונים, קצת אחרים אבל לבטח הרבה יותר מיוחדים ואולי גם אהובים. אני מרגיש שכלהט"ב דתי נפלה בחלקי הזכות להיות חלק ממהלך היסטורי. ומי ייתן והמנין הקטן והחשוב שלנו יאיר את הדרך להרבה אנשים אשר יוכלו להרגיש ולו ליום אחד - בפנים ולא בחוץ. מכונסים ולא מודרים. אהובים ולא נרדפים. רצויים ובעיקר שווים.

צילום: אלעד ליפשיץ